

MARSALL LÁSZLÓ VERSEI

A BIZONYTALANSÁG ÓRÁJÁN

Várakozás?

Vőlegény volnék?
Valaki elképzelte velem
a kinyithatatlan ördöglakatot?

Csírák szorgalma?

Angyalok poharából
titokban
eltikkadt szavakat itatok?

Csupán orgonaszagú csillagok?

Melyik vagy
Kérlelhetetlen?

Az igazi kezeddél
adj valami jelet.
Bízz bennem
vakon.

Ha rejtőzködni igyekszel
azt is elfogadom.

MIT AKARSZ VELEM

Énem-Cet
Hús-albérlet
Zsugori ketrec
Mit akarsz velem?
Kóborlott jószággal kitömött
Te Hörcsög-pince
Mit akarsz velem?

Hogy rágjam neked?
a földet a szemet a sót
rügy-csecsemőket a testvér-zsigereket
Rágjam reszeljem rontsam lebontsam
Véreddé pároljam
Hizva szoríts szorítva növekedj

És a bakzás dobja!
bomm-robo-robo-rom bomm-bomm.
Hogy döngessem
Hogy kitüzesedjen a Rózsa
Meg a forgó toklász
meg a csiklandozások
a Magadnak Való Élvezetek
Hogy röhögve röhögve röhögve!

Hogy a hiúság nyál-bilétáját
rám köpd
mikor magadra köpve
és kinyalva
Mit akarsz velem?
Hogy tartsam a tükröt?

Meg az irigység epe-gyára
Hogy nyakig sárga legyek.
Meg a kelletések a megkedveltetések
a divatozások bőr maszkája
A könyékig csáva
Hogy gyúrjalak terepszínezzek
Az igazodásra?

A lakatok
A Mindenki kizárása
A féltés a kímélés
A kotty-kotty a kotló-szárnya

Hogy neved vas-betűi alatt
rakjam a tüzet?
Te kérdés-nevű.
Te „Mi lesz Velem?”
Meg a mélyhűtések
Az örökös halálfélelem

Mit akarsz velem!
Hogy védjelek álmomban ébren?
hogy Neked és Érted és Veled és Téged!
Csak Te! Csak Te! Csak Te! Csak Te!
Hogy Én vagyok Te és Te vagyok Én!
Hogy Érted és Miattad

Hogy felejtsem

a Nagy-Üszást-Lebegést?
Mikor a diluviális tengertáncok
a ringatózások ó Anyméh!
Mikor a bolyongások a Mindenekben!

Mikor saját látomásában úszott
a folyékony szem
dalok csöndjében a huzatos fül
Mikor még nem
két farkar csó volt az orr
Határtalan szelke! Mikor ...
Ezer vessző-pofon és zuhanás után
Es a recsegő csigolya és kibicsaklott öregujj ...
Hogy csupán Érted!
Énem-Cet
Zsugori ketrec
Hogy megszerezzelek
vertem szét makogó bűdös majom-tanyámat!
Én: járványos önérdék-tenyészet.
Én: Mindenkit meglópók orgazdája
Én: gyilkosok utolsó tanyája
Én: végső
impérium.

Elegem van!
Elegem
Te köpedelem.
Te szemétrevaló
Te Szétszedlek ...

Ó Születés ...
Határtalan!
Es otthonok
Es a porszemben is
Újra Mindenek
A Mindenkik.

É R E M

Pörög
a Rablók egének holdja.
Pörög a veret
a Gyilkos király
ezüst cigánykereket hány.

Forog az ócska
kőrirat:
Enyém
nyémE
éeny

Legurul az égről az érem.

Hever bukott világok szemetében.

D A L - G E R I N C

„Elmegyek elmegyek
hosszú útra megyek...”

Ut-köpönyege:
por.
Elmegyek.
Leoldott bánat-zsinór.
Könnyek gombja
porba veszett.
Meztelenül megyek.
Szél.
Levetett
bőröm rezeg.
Elmegyek.
Foszló inak.
Kócos zsinór.
Csont-liszt.
Aztán a por.
Már a jó szél.
A szél dalol.

K A P U

Fölöttem
szél-gerenda
isten-szemöldök
talpamra szögezve a küszöb
Mozdulatlan
hogy ne ismerjek már több utat
és üresen pörögjön mellem piros motorja
hogy felejtsem
volt egyszer kakukkos óra

Mert soha többé a fészkek
arasznyi cipóm talpa alatt
soha többé a sár
Soha
a rohanások
a pápaszemes iskola
soha
a Légy Valaki
a Ragadd Űstökön a Szerencsét
katekizmusa
soha
Egyhelyben öltözöm
ama lötyögő ruhába
csak ráncosodik a bőr
talpamra szögezve a küszöb
hogy elérhetetlen legyen a halál

Csak két viaskodó kapufélfa
a süket csengő odva
a rebbenő szempár
a révülten petéző lepke
a telihold pajzsa mögött
meg a csecsemőfejű rézgomb
a kiáltó Nap

Kijelölt szeretóm hív
a Névtelen zokog

A kapu elszáll velem
vagy szétszakad.